

den 10 september 1947

Generositet och uppskattning ger ungdomen arbetsglädje.

Fr. o. personalkonsulent Hertha Svensson, fröken Kerstin Hesselgren och rektor Honorine Hermelin-Grönbeck.

VÄSTERÅS, tisdag. (Sv. D:s utsände medarbetare.) Hur skall man kunna ge de unga inom industrien den rätta utbildningen, hur skall man få fram arbetsglädje, kamratskap och positiv inställning till företaget? Det är några av ledmotiverna vid den utomordentligt givande konferens, som föreningen S. A. I. A. anordnat här i Västerås och som fortsattes på tisdagen med en rad föredrag åtföljda av en livlig diskussion.

Deltagarna är alla i någon egenskap sakkunniga på området — över hälften av de 200 deltagarna är personalkonsulenter på olika håll inom industrien — och för övrigt finns det personalchefer, ingenjörer, ombudsmän i fackföreningar och representanter för undervisningsväsendet, yrkesinspektionen, arbetsförmedlingen, yrkesvägledningen o. s. v.

Många olika synpunkter har framförts under denna rundmålning av ett stort och betydelsefullt samhällsproblem, och man skulle bara önska att många fler haft tillfälle att lyssna till vad som sagts. Tisdagens förhandlingar inleddes med föredrag av kanslichefen i arbetsmarknadens yrkesråd, Börje Beskow, om möjligheter till utbildning och fortbildning — ett föredrag, som både gav vida perspektiv och många konkreta råd. Hr Beskow analyserade den mänskliga anpassningsprocess, som sker inom ett företag, både från individernas och företagets sida, och gick bl. a. in på de skiftande behov som människor har och som i stort sett är medfödda eller förvärvade på ett tidigt stadium. Denna behovsutrustning från individen är redan vid tonåren föga påverkbar, och man måste sedan räkna med att individen har just dessa behov. När teknikerna tillrättalägger arbetsprocessen, utgår de från tekniska förutsättningar och är kanske också benägna att tro att "alla människor är som jag själv". Mycket kommer att se annorlunda ut i vårt arbetsliv om teknikerna börjar utgå från en mera realistisk uppfattning av olika människotyper. På tal om företagets ansvar mot ungdomen och deras utbildning och fortbildning önskade talaren att ansvaret för dessa frågor skulle samlas på en hand inom företaget och betonade vikten av att andra inom företaget ger dem ett helhjärtat stöd.

Förr eller senare kommer det mänskliga i förgrunden.

Förr eller senare får man med det mänskliga att göra även inom industrien, sade nästa talare, personalkonsulenten Herta Svensson i Tobaksmonopolet, själv en pionjär på det viktiga arbetsfält som personalvården vid industrien representerar. Hennes föredrag blev en av dagens upplevelser. Grundtemat var människan först — då löser sig många svåra problem av sig själva. Hon skisserade olika sätt att skapa arbetsglädje och få fram helhjärtat positiv inställning till företaget. Hon nämnde bl. a. introduktionskurser för de unga, som kan verka sporrande för den enskilde och motarbeta nummerkänsla och robotillvaro. Hon önskade också stöd och intresse från företagets sida för utbildning i sådant, som ej direkt tillhör arbetsplatsen, t. ex. genom folkhögskolekurser — även kortare kurser vid en folkhögskola kan betyda inspiration och locka till vidare studier.

Vad som behövs är en anda av generositet och uppskattning. Då kommer friska källflöden att bryta fram. En människa vill betyda något, vill använda sitt bästa i vardagen. Utvecklingen av de speciella begåvningsssidorna, som såg ut att ha så litet med arbete att göra har då lönat sig. Man klagat på ungdomens brist på kär-

lek till arbetet, sade rektor Fritz Sandin i Sandviken, men hur är de äldres förödmöje i det fallet? Ett faktum är att arbetet inom industrien förlorat mycket av spänning och skapande. Men talas det inte för mycket om detta? Tempoarbetet skulle inte bli så olustigt om man inte alltid betonade detta i den allmänna diskussionen. Rektor Sandin varnade i fortsättningen för en alltför stel yrkesutbildning. Han önskade också att man skulle börja med att utbilda förmännen, som närmast har med ungdomen att göra och därigenom försöka skapa primärgrupper, som kommer upp i sådana gruppers prestationsnivå. Det ger ungdomen ansvar inför arbetet och företaget och därmed för dem själva. Det skall inte ske för att ge företaget möjlighet till större vinster utan för att ungdomen skall få ett rikare liv.

Tanken på en breddad utbildning framfördes även av undervisningsrådet Wilhelm Berglund, som också varmt talade för att yrkesundervisningen skulle få ökat anseende. Den som fått ordnad yrkesutbildning under fyra år skall vara lika mycket värd som den som tagit realen!

Om fostran till gemenskap och medansvar talade efter lunchpausen kanslirådet Beskow. Han betonade vikten av att söka komma till förståelse parterna emellan på en arbetsplats och gick in på flera vägar för att nå detta mål. En effektiv information uppåt och nedåt och åt sidorna inom ett företag är en annan viktig förutsättning för att bygga upp en arbetsgemenskap, där alla känner sig ha medansvar.

I dagens diskussion yttrade sig bl. a. fru Barbro Kronlund, som inte var ense med rektor Sandin om att man skall tala tyst om tempoarbetets tråkighet. På något sätt måste vi berika tempoarbetarnas tillvaro. Vidare yttrade sig kontorschefen Herbert Lindquist i Thulebolaget, personalkonsulenten Iris Christiansson, fröken Anna-Lisa Kälvesten, personalkonsulenten Anna-Greta Gustavsson, ombudsman Arne Johansson i Svenska livsmedelsarbetarförbundet, professor Emilia Fogelklou, överingenjör Folke Petrén, förste assistent Per Österlin och rektor Erik Eklund. Diskussionen tangerade sådana punkter som möjligheten att ordna arbetstider, behovet av bättre utbildning av arbetsledare och vikten av att från början ta de anställda till råds när man planerar en eller annan åtgärd inom företagets personalvård. Överingenjör Petrén trodde att tempoarbetet var ett övergående stadium. Varför arbetet nu många gånger förefaller många ointressant beror kanske på att nutidsmänniskan kräver mera omväxling. Rektor Eklund glädde sig åt de blommor som kommit folkhögskolan till del och hoppades på en utbyggnad även genom ambulerande folkhögskolor, som kommer till eleverna, om dessa genom sitt arbete ej kan komma till folkhögskolan.

Bell.